

Slovo života – únor 2019

„Vyhledává pokoj a snaží se o něj“ (Ž 34,15)

V tomto žalmu vyjadřuje David před shromážděním svoji radost a vděk: zažil nebezpečí a úzkost, ale s důvěrou vzýval Hospodina, Boha Izraele, a našel pokoj.

Protagonistou tohoto hymnu je Bůh a jeho milosrdenství, jeho silná a rozhodující přítomnost po boku chudého a utlačovaného, který jej vzývá.

Aby i ostatní dosáhli stejné záchrany, radí David některé postoje srdce: vyhýbat se konání zlého a snažit se stále konat dobro. Zdůrazňuje nutnost nepomlouvat bližního. Slovo dokáže rozpoutat válku.

„Vyhledává pokoj a snaží se o něj.“

V biblickém jazyce má pokoj mnoho významů, jako například tělesné a duchovní blaho nebo shodu mezi jednotlivci a národy. Především je však Božím darem, skrze který odhalujeme jeho otcovskou tvář. Abychom zakoušeli pravý pokoj, je tedy nutné ve svém životě intenzivně a vášnivě hledat Boha.

Je to strhující hledání, ve kterém máme vykonat svůj díl - následovat hlas svého svědomí, které nás vždy vede k tomu, abychom si vybrali cestu dobra a nikoli cestu zla. Mnohdy by stačilo, abychom se nechali nalézt Bohem, který už dávno každého z nás hledá.

Jako křesťané jsme už skrze křest v těsném vztahu s Ježíšem: On je ten blízký Bůh, který nám slíbil pokoj; On je ten pokoj. A dostali jsme dar Ducha Svatého, Utěšitele, který nám také pomáhá sdílet s druhými plody Božího pokoje, který jsme zakusili. On nám ukáže cestu k tomu, jak milovat lidi, které máme kolem sebe, a tak překonat konflikty, vyhnout se křivým obviněním, povrchním soudům a pomluvám a otevřít srdce k přijetí bližního.

Asi nedokážeme zastavit všechny zbraně, které přinášejí krveprolití na mnoha místech světa, ale můžeme osobně jednat a vracet život zraněným vztahům v našich rodinách, křesťanském společenství, v práci, ve svém městě.

Z úsilí malého či velkého společenství, rozhodnutého svědčit o síle lásky, mohou vzniknout mosty mezi sociálními skupinami, mezi církvemi, politickými stranami.

„Vyhledává pokoj a snaží se o něj.“

Přesvědčené hledání pokoje nás povede také ke vhodným postojům, jimiž budeme chránit stvoření, které je též darem Boha jeho dětem, svěřeným naší zodpovědnosti vůči dalším generacím.

Chiara Lubichová napsala v roce 1990 Nikkiovi Niwanovi, zakladateli japonského buddhistického hnutí Rissho Kosei Kai: „(...) Jestliže člověk není v míru s Bohem, není v míru ani země. Náboženští lidé vnímají ‚utrpení‘ země, když ji člověk nepoužívá v souladu s Božím plánem, ale jen sobecky, s nenasytnou touhou vlastnit. Toto sobectví a tato touha znečišťují životní prostředí ještě více a dříve než jakékoli jiné znečištění, které je jenom jeho důsledkem. (...) Když objevíme, že všechno stvoření je darem Otce, který nás má rád, bude mnohem snazší najít harmonický vztah k přírodě. A když také odhalíme, že tento dar patří všem členům lidské rodiny a ne jen některým, bude tomu, co patří celému současnému i budoucímu lidstvu, věnována větší pozornost a úcta.“

Letizia Magri

